

Lục Cung Vô Phi

Contents

Lục Cung Vô Phi	3
1. Q.1 - Chương 1: Quay Trở Lại	4
2. Q.1 - Chương 2: Đã Lâu Không Gặp	4
3. Q.1 - Chương 3: Con Trai Không Ngoan	4
4. Q.1 - Chương 4: Bị Tập Kích Ở Chợ	4
5. Q.1 - Chương 5: Ra Tay Thảm Dò	4
6. Q.1 - Chương 6: Đường Như Là Nàng	4
7. Q.1 - Chương 7:	4
8. Q.1 - Chương 8: Động Phòng Kết Tóc	4
9. Q.1 - Chương 9: Tình Cờ Gặp Trong Đêm	4
10. Q.1 - Chương 10: Nắm Tay Nhau Lần Nữa	4
11. Q.1 - Chương 11: Sói Con Gây Hoạ	4
12. Q.1 - Chương 12: So Cung Đòi Hôn	4
13. Q.1 - Chương 13: Diện Mạo Không Giống	4
14. Q.1 - Chương 14: Ghen Ghét Khó Giấu	4
15. Q.1 - Chương 15: Ngày Mất Của Cố Nhân	4
16. Q.1 - Chương 16: Giả “ma” Tìm Tòi Bí Mật	4
17. Q.1 - Chương 17: Nam Tử Tóc Đỏ	4
18. Q.1 - Chương 18: Thích Đoạn Tụ	4
19. Q.1 - Chương 19: Không Nghi Ngờ Nhau	4
20. Q.1 - Chương 20: Nam Sủng Trẻ Tuổi	7
21. Q.1 - Chương 21: Tiếp Tục Trò Chơi	9
22. Q.1 - Chương 22: Cầu Hôn Chân Thành	11
23. Q.1 - Chương 23: Con Nhà Ai?	14
24. Q.1 - Chương 24: Chích Máu Nghiệm Thân	14
25. Q.1 - Chương 25: Quan Hệ Lộn Xộn	14
26. Q.1 - Chương 26: Kẻ Sắp Chết Phản Kích	14
27. Q.1 - Chương 27: Ngược Đãi Trẻ Em	14
28. Q.1 - Chương 28: Đúng Là “tiểu Nhân”	14
29. Q.1 - Chương 29: Không Phải “thứ Gì Đó”	14
30. Q.1 - Chương 30: Thân Thế Của Tiểu Hoa	14
31. Q.1 - Chương 31: Sát Khí Dâng Cao	14
32. Q.1 - Chương 32: Kẻ Bạc Tình	14
33. Q.1 - Chương 33: Người Muốn Cứu Ai	14
34. Q.1 - Chương 34: Tình Huống Nan Giải	14
35. Q.1 - Chương 35: Độc Càng Thêm Độc	14
36. Q.1 - Chương 36: Con Người Sát Đá Nhu Tình	14
37. Q.1 - Chương 37: Ba Người Một Xe	14
38. Q.1 - Chương 38: Kích Động Sát Tâm	14
39. Q.1 - Chương 39: Nụ Cười Dịu Dàng	14
40. Q.1 - Chương 40: Không Muốn Sống	14
41. Q.1 - Chương 41: Lâm Vào Khó Khăn	14

42. Q.1 - Chương 42: Tuyên Chiến Tình Dịch	14
43. Q.1 - Chương 43: Đau Đớn Muốn Chết	14
44. Q.1 - Chương 44: Xem Là Đồng Loại	14
45. Q.2 - Chương 1: Nụ Hôn Vô Lại	14
46. Q.2 - Chương 2: Người Phải Chịu Trách Nhiệm	14
47. Q.2 - Chương 3: Hỏa Thiêu Nhà Gỗ	14
48. Q.2 - Chương 4: Lấy Thuốc Giết Người	14
49. Q.2 - Chương 5: Bước Vào Đế Đô	14
50. Q.2 - Chương 6	14
51. Q.2 - Chương 7	14
52. Q.2 - Chương 8	14
53. Q.2 - Chương 9	14
54. Q.2 - Chương 10	14
55. Q.2 - Chương 11: Tưởng Tượng Kiều Diễm	14
56. Q.2 - Chương 12: Đêm Đẹp Đáng Ghét	14
57. Q.2 - Chương 13: Đêm Đẹp Đáng Ghét 2	14
58. Q.2 - Chương 14: Tiểu Hoa Cắm Phấn	14
59. Q.2 - Chương 15: Tiểu Hoa Cắm Phấn 2	14
60. Q.2 - Chương 16: Lần Đầu Tiến Cung	14
61. Q.2 - Chương 17: Chương 17	14
62. Q.2 - Chương 18: Chương 18	14
63. Q.2 - Chương 19: Chương 19	14
64. Q.2 - Chương 20: Chương 20	14
65. Q.2 - Chương 21: Chương 21	14
66. Q.2 - Chương 22: Chương 22	14
67. Q.2 - Chương 23: Chương 23	14
68. Q.2 - Chương 24: Chương 24	14
69. Q.2 - Chương 25: Chương 25	14
70. Q.2 - Chương 26: Chương 26	14
71. Q.2 - Chương 27: Chương 27	14
72. Q.2 - Chương 28: Chương 28.1	14
73. Q.2 - Chương 29: Lời Mời Của Minh Phi	14
74. Q.2 - Chương 30: Bánh Trôi Trung Thu	14
75. Q.2 - Chương 31: Máu Người Bỏ Thân	14
76. Q.2 - Chương 32: Không Thể Có Con	14
77. Q.2 - Chương 33: Một Tờ Hưu Thư	14
78. Q.2 - Chương 34: Bị Người Kèm Cặp	14
79. Q.2 - Chương 35: Dũng Cảm Quên Mình	14
80. Q.2 - Chương 36: Nửa Đêm Cáo Biệt	14
81. Q.2 - Chương 37: Ân Oán Phúc Tọa	14
82. Q.2 - Chương 38: Tài Ương Ngục Tù	14
83. Q.2 - Chương 39: Cướp Ngục Không Thành	14
84. Q.2 - Chương 40: Giam Lông Vợ Yêu	14
85. Q.2 - Chương 41: Chúng Thần Tổ Cáo	14
86. Q.2 - Chương 42: Đêm Nay Sắp Chia Ly	14
87. Q.3 - Chương 1: Ngụy Hiêm Tứ Phía	14
88. Q.3 - Chương 2: Một Trận Tử Chiến	14
89. Q.3 - Chương 3: Mỗi Người Mỗi Kẻ	14
90. Q.3 - Chương 4: Ngăn Cản Ép Buộc	14
91. Q.3 - Chương 5: Con Trai Bị Uy Hiếp	14
92. Q.3 - Chương 6: Biến Mất Trong Đêm	14
93. Q.3 - Chương 7: Luân Phiên Âm Sát	14
94. Q.3 - Chương 8: Nhất Thời Động Tĩnh	14
95. Q.3 - Chương 9: Nụ Hôn Khổ Sở	14

96. Q.3 - Chương 10: Mồi Lửa Nổ Đảo	14
97. Q.3 - Chương 11: Ngọc Nát Hương Tàn	14
98. Q.3 - Chương 12: Trong Ngoài Cung Đình	14
99. Q.3 - Chương 13: Mưa Gió Đột Kích	14
100. Q.3 - Chương 14: Đêm Cung Biến	14
101. Q.3 - Chương 15: Hoàng Cung Đắm Máu	14
102. Q.3 - Chương 16: Trở Thành Phế Nhân	14
103. Q.3 - Chương 17: Năm Tháng Còn Dài	14
104. Q.3 - Chương 18: Ngoại Truyện: Hoa Vô Hoan	14

Lục Cung Vô Phi

Giới thiệu

Truyện Lục Cung Vô Phi là một truyện ngôn tình khá đặc sắc, không chỉ là một chuyện tình yêu đơn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/luc-cung-vo-phi>

1. Q.1 - Chương 1: Quay Trở Lại
2. Q.1 - Chương 2: Đã Lâu Không Gặp
3. Q.1 - Chương 3: Con Trai Không Ngoan
4. Q.1 - Chương 4: Bị Tập Kích Ở Chợ
5. Q.1 - Chương 5: Ra Tay Thăm Dò
6. Q.1 - Chương 6: Đường Như Là Nàng
7. Q.1 - Chương 7:
8. Q.1 - Chương 8: Động Phòng Kết Tóc
9. Q.1 - Chương 9: Tình Cờ Gặp Trong Đêm
10. Q.1 - Chương 10: Nắm Tay Nhau Lần Nữa
11. Q.1 - Chương 11: Sói Con Gây Hoạ
12. Q.1 - Chương 12: So Cung Đòi Hôn
13. Q.1 - Chương 13: Diện Mạo Không Giống
14. Q.1 - Chương 14: Ghen Ghét Khó Giấu
15. Q.1 - Chương 15: Ngày Mất Cửa Cổ Nhân
16. Q.1 - Chương 16: Giả “ma” Tìm Tòi Bí Mật
17. Q.1 - Chương 17: Nam Tử Tóc Đỏ
18. Q.1 - Chương 18: Thích Đoạn Tụ
19. Q.1 - Chương 19: Không Nghi Ngờ Nhau

Hiên Viên Triệt mặt xám xịt, cơn giận trào dâng. Một tay hắn ép nàng ngã trên sạp da hổ, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta đoạn tụ? Có hay không muốn ta bây giờ chứng minh cho nàng thấy!”

“Việc này rất khó chứng minh.” Nàng nằm ngửa, tươi cười tản mạn, tuyệt không khẩn trương, “Bình thường nhìn chàng và Diễm tướng quân đi cùng nhau, còn tưởng là đi mật hàm việc quân, hóa ra không chỉ có thế...”

Tiếng ngân của nàng kéo thật dài làm cho người nào đó nghe xong lửa giận bốc cháy. Hiên Viên Triệt hung hăng liếc xéo nàng, há miệng cắn môi của nàng: “Miệng lưỡi sắc nhọn, cần phải mài mòn mới được!”

Nàng bị gặm đến phát đau, đưa tay đánh vào ngực hắn, nói úp úp mở mở: “Diễn xuất mạnh mẽ thế này... Thật giống hung thần Diễm tướng quân...”

“Đường Phong Hoa!” Hiên Viên Triệt bỗng tách môi ra, nổi giận gầm gừ: “Ở dưới thân ta còn dám nghĩ đến nam nhân khác, nàng quả nhiên là ngứa da?”

Đường Phong Hoa nghiêng đầu, mỉm cười vui vẻ nhìn khuôn mặt tuần tú nổi giận đùng đùng của hắn. Nàng không nghi ngờ hắn đoạn tụ, cho dù lần này nàng bắt gặp Diễm Liệt đang đè hắn trên giường nhỏ, nàng cũng không có chút hoài nghi nào. Chỉ là quen thấy bộ dạng trầm ổn, nội tâm của hắn, nên có cơ hội liền muốn trêu đùa hắn đôi chút.

“Lại chọc ta?” Hiên Viên Triệt bứt giận hơn, nhìn sâu vào đôi mắt sáng lấp lánh ý cười của nàng, thấp giọng hầm hừ: “Điểm yếu của nàng, không phải là ta không biết nhé.”

Hắn gian xảo nheo mắt, duỗi tay phải ra xoa cái eo nhỏ nhắn của nàng. Ngón tay chậm chậm vuốt ve, rồi khẽ nhéo thắt lưng nàng.

Đường Phong Hoa lập tức nảy lên, miệng bật ra một dây tiếng cười lạnh lạnh.

Hiên Viên Triệt không dễ dàng buông tha nàng. Vòng tay như gông cùm khóa chặt nàng lại. Một hồi thọc lét, làm cho nàng cười không thể dừng lại. Mái tóc đen vì cơ thể vận vẹo mà nhẹ nhẹ rơi lả tả, quấn quanh cánh tay hắn.

“Chàng đáng ghét...” Đường Phong Hoa vừa cười vừa gác cằm lên vai hắn, dứt khoát dang hai tay ôm lấy hắn. Đầu ngón tay của nàng chọc vào một điểm trên lưng hắn, “Chàng còn làm ta nhột, ta sẽ điểm huyết tử của chàng...”

“Nếu như nàng bỏ được ta, thì cứ điểm đi.” Hiên Viên Triệt mặc kệ bản thân đang nằm trên thớt, hoàn toàn tin tưởng nàng. Hắn bỗng nhiên cúi đầu ịn môi lên bờ môi căng mọng của nàng.

“Ừm...” Ngón tay Đường Phong Hoa trên lưng hắn từ từ trượt xuống, mỉm cười nhắm mắt, nghênh tiếp nụ hôn nóng bỏng bá đạo của hắn.

Nàng đã quyết định lấy hắn, thì tuyệt đối không nghi ngờ, không giữ lại chút nào. Đây là phương thức đối đáp tình cảm của Đường Phong Hoa nàng.

Bởi vì nhớ lại những chuyện đã xảy ra mà nàng khẽ cười. Diễm Liệt không để lỡ khoảnh khắc này, hàng lông mày rậm bỗng chau lại, ánh mắt sắc bén.

Đường Phong Hoa làm như không thấy, chỉ vào Vệ Thanh Đồng đang nằm bất tỉnh trên mặt đất, mở miệng nói: “Trên người nàng ta có rất nhiều điểm khả nghi, trước tiên giữ lại tính mạng nàng ta đã.”

Trước mặt bậc đế vương tôn quý và trọng thần nắm trong tay đội quân hùng hậu, Đường Phong Hoa vẫn ung dung bình thản. Giọng điệu không phải có ý trao đổi mà là rõ ràng rành mạch đưa ra kết luận.

Ánh mắt Diễm Liệt kích động, chợt hét lớn: “Người là Đường Phong Hoa!”

Đường Phong Hoa không nói chỉ nhún nhún vai, đưa tay ngăn lại, biếng nhác nói: “Đêm đã khuya, các người cứ từ từ thu dọn tàn cuộc, ta về nhà ngủ đây.”

Nàng vốn không để ý đến chuyện khiến người ta ngờ vực, bằng không cũng sẽ không tự mình giả “ma”. Phần lớn mọi chuyện trên thế gian này, thừa nhận hay phủ nhận chỉ với một câu nói, tin tưởng hay không cũng chỉ dựa vào cảm giác của trái tim.

“Đứng lại.” Diễm Liệt không muốn bỏ qua. Hai tay phóng chưởng đầy uy lực thẳng hướng Đường Phong Hoa.

Biết hắn có ý định thăm dò nàng bằng con đường võ công, Đường Phong Hoa chỉ thủ chứ không tấn công, liên tục tránh.

Quyền cước của Diễm Liệt vô cùng mạnh mẽ, vài lần lướt qua góc áo của nàng, chỉ kém chút nữa là đã đánh trúng cằm của nàng.

Một mực né tránh, dần dần Đường Phong Hoa rơi vào tình thế nguy hiểm. Nàng đang định ra tay đánh trả, thì thấy một chưởng như sấm chớp cách đó một khoảng can dự vào, kiên quyết ngăn cản Hồ quyền của Diễm Liệt.

Tiếng âm âm vang lên, giống như tiếng sấm rền nổ ra giữa đêm mùa hạ. Chỉ thấy Hiên Viên Triệt vẻ mặt bình tĩnh thu hồi tay, rút vào trong tay áo rộng, trầm giọng nói: “Diễm Liệt, đừng nên ép buộc.”

“Ép buộc cái gì? Nàng ta mới là người có quá nhiều điểm khả nghi!” Diễm Liệt xoa hai tay, bẻ đốt ngón tay, miệng rửa thầm. Tên kia ra tay quá độc ác, khiến năm ngón tay hắn bị chấn động, tê dại cả đi!

“Nếu Phong cô nương không muốn nói, người có ép cũng vô dụng.” Hiên Viên Triệt chuyển ánh mắt sang nhìn Đường Phong Hoa, cười nhạt nói: “Chuyện của Vệ Thanh Đồng và Sở thị cần thời gian để tra rõ. Ta sẽ ở lại Tô Thành thêm năm ngày, bất cứ lúc nào nàng cũng có thể đến hành quán tìm ta.”

Đường Phong Hoa có chút đăm chiêu, dò xét ánh mắt hắn. Đường như hắn không hề vội vàng, mặt mày thêm mấy phần tự tin tựa như có một sự nhần nại chuẩn bị cho trận chiến lâu dài.

“Phong tiểu đệ thích sói con, nếu như nàng đồng ý, thì ta trước sẽ thay đệ ấy nuôi nó.” Thần sắc Hiên Viên Triệt sáng sủa, trấn tĩnh và nhàn hạ, lại nói: “Ta và Phong tiểu đệ rất có duyên, đều vô cùng thích những động vật dũng mãnh oai phong. Ta tin rằng đệ ấy có thể thu phục chú sói trắng nhỏ đó.”

Đường Phong Hoa từ chối cho ý kiến, hơi nhừ mày, xoay người bỏ đi.

Phía sau nàng, ánh mắt hai người đàn ông vẫn dõi theo mãnh liệt, cho đến khi bóng dáng thon dài lướt kia biến mất trong màn đêm mênh mông.

“Diễm Liệt, lần này người trở về rất đúng lúc.” Một lúc lâu sau, Hiên Viên Triệt mới thu hồi tầm mắt, trầm giọng lên tiếng: “Hãy thay ta điều tra một việc. Ta muốn danh sách tất cả nữ đệ tử của phái Phạm Thiên, cũng với lai lịch xuất thân của các nàng ấy.”

“Người cũng cho rằng nàng đáng ngờ?” Diễm Liệt nhìn theo phương hướng Đường Phong Hoa đã mất hút, vâng trăn nhần lại, nói: “Đệ tử phái Phạm Thiên luôn có hành tung thần bí, sáng lập môn phái hơn trăm năm đến nay vẫn không có ai biết bọn họ ẩn cư ở đâu. Chuyện này mà điều tra có chút khó khăn.”

“Chuyện này không vội, người cứ việc âm thầm thăm dò là được.” Hiên Viên Triệt thu lại ánh mắt lóe sắc bén, thay vào đó là sự nghiêm túc, “Dã tâm Sở thị ngày càng bành trướng, lần này chỉ với việc Vệ Thanh Đồng thông đồng với địch không đủ để hành sự thành công, không thể một lần nhổ tận gốc bọn chúng thì tất có đại họa.”

“Sở thị phải bị diệt sạch, nhưng Sở Hoành và sự kiện năm đó có liên quan với nhau hay không vẫn còn là một ẩn số.” Diễm Liệt đưa mắt nhìn hắn, giọng điệu tò mò hỏi han: “Người thủy chung không tin Đường Phong Hoa sẽ phản bội người?”

Hiên Viên Triệt nhếch môi, nhìn ngôi sao lấp lánh như một chấm nhỏ trên bầu trời đêm ở xa xa, thần nhiên hỏi ngược lại: “Người nghĩ nàng sẽ phản bội ta?”

Im lặng trong chốc lát, ánh mắt Diễm Liệt tối đi, chậm rãi lắc đầu: “Không, ta cũng không tin.” Một Đường Phong Hoa thông minh quả quyết, một Đường Phong Hoa dũng cảm tiến lên, há có thể bán rẻ thân thể và tình cảm được chứ?

Hiên Viên Triệt chấp tay đứng yên, ngôi sao sáng kia in sâu vào đáy mắt hắn, giống như hình ảnh phản chiếu ánh mắt sáng rực trong suốt của cô gái kia vậy.

Hết chương 19

Xi – poi:

Hoa Vô Hoan tao nhã mở chiếc quạt giấy trên tay: “Miệt mài quá độ tổn hại sức khỏe. Đêm nay người đừng quá tham lam, giữ lại một người là được rồi.”

Đường Phong Hoa gạt đầu tán thành: “Vậy thì hắn đi, đêm nay ở lại.”

20. Q.1 - Chương 20: Nam Sủng Trẻ Tuổi

Một điều hết sức châm biếm đó là: Sau “Ngày mất” một ngày là sinh nhật nàng. Bản thân Đường Phong Hoa chẳng nhớ, cũng có thể là trong tiềm thức của nàng không muốn nhớ đến. Mới sáng sớm đã có người đến gõ cửa, nàng trong cơn ngái ngủ choàng áo khoác đứng dậy đi mở cửa. Cửa vừa mở ra, nàng nhất thời ngẩn người.

Sáu thiếu niên với tướng mạo thanh tú khôi ngô xếp thành hàng ngang, đứng trước cửa phòng. Vừa nhìn thấy nàng, sáu người đồng loạt mỉm cười, khom người chúc mừng: “Chúc Phong cô nương sinh nhật vui vẻ!”

“Các người là ai?” Đường Phong Hoa nghi hoặc nhìn lướt qua bọn họ. Những thiếu niên này mặt như ngọc thạch; đường nét sắc sảo như con gái; khéo mắt, chân mày cong cong mềm mại. Nếu không phải có yểu hâu ở cổ, thì thật đúng là khó phân biệt trai hay gái.

“Hoa công tử mời chúng tôi đến chúc mừng sinh nhật Phong cô nương.” Một thiếu niên đứng giữa ôn hòa mỉm cười, bộ dạng tươi cười kia như mùa xuân đâm chồi nảy lộc, mang thêm mấy phần phong tình mê hoặc không nói nên lời, “Hôm nay cô nương có đặc biệt muốn đến chỗ nào không?”

Hắn vỗ nhẹ tay, ra hiệu ột thiếu niên khác đứng bên cạnh bưng chiếc hộp thức ăn gỗ chạm trổ hoa văn, nói tiếp: “Chi bằng ăn sáng trước đã, xong rồi nghỉ tiếp được không?”

Đường Phong Hoa nhường mày thật cao, khéo môi chậm rãi nở nụ cười hứng thú. Nàng tránh sang một bên nhường đường, mấy thiếu niên đó nối đuôi nhau vào trong phòng.

Các thiếu niên khôi ngô làm việc nhẹ nhàng linh hoạt. Họ phân công nhau bày những đĩa bánh điểm tâm. Vài nhánh hoa tươi được cắm vào bình sứ trắng, đặt bên cạnh bàn tô điểm cho không gian. Trong đó, có hai thiếu niên cầm ống tiêu và sáo lắng lặng đứng hai bên, đợi biểu diễn khúc nhạc.

Đường Phong Hoa mỉm cười, phong cảnh này giống như là nàng đang hạ cố đến chơi lầu xanh.

Người thiếu niên nói lúc trước ôn nhu mỉm cười, nhẹ kéo tay nàng qua, cùng ngồi xuống với nàng, âm thanh trầm ấm: “Phong cô nương, ta là Mạch Sâm. Nếu như cô nương không ngại, ta dùng bữa cùng cô được chứ?”

“Được.” Đường Phong Hoa thẳng thắn đồng ý. Nàng lấy từ trong tay áo ra một cái ngân châm, chọc một lượt vào những đĩa bánh điểm tâm, một mặt thản nhiên nói rằng, “Không có ý gì đâu. Kẻ thù của ta rất nhiều, cần thận một chút vẫn hơn.”

Nụ cười trên môi thiếu niên kia không đổi, vẫn ôn hòa ấm áp, tiếp lời: “Mặc dù Tùng Trúc Lâu không phải nơi đứng đắn gì cho cam, nhưng chưa từng có chuyện sai trái. Nhưng mà cô nương cẩn thận cũng là chuyện nên làm.”

“Tùng Trúc Lâu?” Đường Phong Hoa thu hồi ngân châm, từ từ quay đầu nhìn hắn, “Nơi trắng hoa nổi tiếng nhất ở Tô Thành?”

Thiếu niên kia chỉ cười không nói, trên nét mặt cũng không có nét tự ti hay xấu hổ.

Ánh nhìn Đường Phong Hoa dán chặt trên mặt hắn, ánh mắt có chút sắc bén. Thiếu niên kia cũng không trốn không tránh, bình chân như vại.

Một lát sau, Đường Phong Hoa cong môi cười, tán gẫu với hắn: “Nhìn dáng dấp người hẳn là chưa đủ mười tám tuổi, đã ở Tùng Trúc Lâu bao lâu rồi?”

“Hai tháng nữa Mạch Sâm tròn mười tám tuổi.” Thiếu niên tốt tính chỉ cười cười, trả lời: “Mạch Sâm từ nhỏ đã không có nơi nương tựa, quanh năm lang thang khắp nơi đi ăn xin. Có lần bị bệnh rất nặng, Cù nương của Tùng Trúc Lâu thấy ta té xỉu trên đường. Bà tốt bụng dẫn ta về đó, chớp mắt một cái mà đã mười hai năm.”

Đường Phong Hoa gật đầu, gấp một miếng bánh bỏ vào miệng, “Ừm” rồi khen: “Ngọt thanh không ngấy, vừa vào miệng đã tan ra, tay nghề giỏi.”

“Thử miếng bánh hoa quế thạch anh này xem?” Thiếu niên động đũa, cặp một miếng bánh hoa quế đưa đến bên miệng nàng. Sau đó hất lại tự tay rót trà, đặt vào tay nàng.

Một loạt hành động hầu hạ người khác được làm rất thành thạo tự nhiên, cũng không ân cần quá trớn, chỉ vừa đủ vừa đúng lúc. Tiếng tiêu cùng tiếng sáo réo rất hai bên trái phải đồng thời hòa tấu, du dương thánh thót. Những đóa hoa bách hợp trong bình sứ tỏa hương thơm ngát, khiến cho người ta có cảm giác như đang trên cánh đồng ngoại ô với trăm hoa đua nở.

Đường Phong Hoa tay chống cằm nhắm mắt để hưởng thụ bầu không khí thoải mái này. Trong lòng nàng thầm nghĩ, Vô Hoan tìm những thiếu niên này lại đây, chỉ đơn giản là chúc mừng sinh nhật nàng? Nhưng thiếu niên này nhìn qua tưởng như nho nhã yếu đuối, thực ra lại bình tĩnh lãnh đạm, không phải là nam sủng bình thường.

“Thế nào? Đã thỏa mãn chưa?”

Một tiếng cười đùa dí dỏm bỗng nhiên vang lên, truyền từ bên ngoài phòng vào. Lập tức chỉ thấy Hoa Vô Hoan không mời đã vào, ranh mãnh nháy mắt mấy cái với nàng.

“Thỏa mãn.” Đường Phong Hoa đứng dậy đi về phía hắn, cười nói: “Một lần sáu người, người quả thật không tiếc chi một mớ tiền.”

“Người biết mà, ta không bao giờ keo kiệt đối với người.” Hoa Vô Hoan tao nhã mở chiếc quạt giấy trên tay, thờ ơ phe phẩy: “Nhưng thân là một người thầy thuốc, ta có nghĩa vụ nhắc nhở người, miệt mài quá độ tổn hại sức khỏe. Đêm nay người đừng quá tham lam, giữ lại một người là được rồi.”

Đường Phong Hoa gật đầu tán thành, ngón tay như tùy ý chỉ chỉ, nói: “Vậy thì hân đi, đêm nay ở lại.”

Hoa Vô Hoan “bộp” một phát, thu hồi lại cây quạt, giống như cười lại giống như giận nói rằng: “Ánh mắt tinh tường! Nhưng mà Tùng Trúc Lâu cũng có phép tắc của nó, Mạch Sâm cũng không giữ khách qua đêm. Người chỉ đích danh muốn hắn, cũng phải xem người ta có đồng ý không đã.”

Đường Phong Hoa cong môi cười. Nàng đi tới trước mặt Mạch Sâm, ngón tay trắng ngần đặt nhẹ dưới cằm hắn, hơi đẩy lên, cúi người dịu dàng hỏi: “Dành trọn đêm nay cho ta, người có bằng lòng không?”

Mạch Sâm cũng thuận thế ngẩng đầu lên, dung mạo tuyệt sắc cùng nụ cười má lúm đồng tiền say đắm lòng người chiếu vào đáy mắt hắn. Hắn hơi ngần ngại một lúc, sau đó mới hoàn hồn đáp: “Đương nhiên, đây là vinh hạnh của Mạch Sâm.”

Đường Phong Hoa hài lòng thu tay lại. Nàng xoay người nhìn ngắm khuôn mặt tuấn tú nhưng nét mặt quái dị của Hoa Vô Hoan.

“Vô Hoan, món quà sinh nhật người tặng ta này rất hợp ý ta.” Đường Phong Hoa rất lễ nghĩa cúi người, giọng điệu vui vẻ cảm ơn, “Đa tạ, đa tạ. Đợi đến sinh nhật của người, ta sẽ tặng lại người mười hai mỹ nữ.”

Sắc mặt Hoa Vô Hoan không khỏi đen xạm đi. Hắn vốn chỉ là muốn trêu đùa nàng, những trò hay còn ở phía sau. Không ngờ nàng thật lòng muốn dưỡng nam sủng?

Đường Phong Hoa thu tất cả những biểu cảm thay đổi thất thường của hắn vào trong đáy mắt, nàng càng thêm vui sướng. Nàng vươn tay khoác cánh tay của Mạch Sâm, giọng nói ngọt ngào: “Ta muốn đi chợ mua vài thứ, người đi cùng ta.”

“Được.” Mạch Sâm dịu ngoan lên tiếng trả lời, theo nàng ra khỏi phòng.

Hoa Vô Hoan nhìn chằm chằm bóng lưng hai người, khóe mắt mơ hồ giật giật, lòng căm tức đến độ nghiền răng kèn kẹt. Cái đồ nữ nhân ác độc này, không biết là đã nhìn thấu cái gì, hay là cố tình trêu chọc hắn!

“Đúng rồi, Vô Hoan,” Đường Phong Hoa đi tới cửa, bỗng nhiên quay đầu, vừa cười tủm tỉm vừa nói: “Hôm nay nhất định phải để lão Trần trông Bách nhi, đừng để nó chạy lung tung. Ngộ nhỡ bị nhóc con bắt gặp ta cùng Mạch Sâm thân mật như vậy, sợ rằng sẽ hủy hoại hình tượng người mẹ hiền lương thực đức của ta trong suy nghĩ của nó.”

Hiền lương thực đức? Vậy mà nàng ta cũng mở miệng nói được. Hoa Vô Hoan không khỏi làm động tác buồn nôn. Hắn đang định lên tiếng nói móc nàng, đã thấy nàng nhẹ nhàng nắm tay thiếu niên tiêu sái rời đi, hoàn toàn không để cho hắn có cơ hội mở miệng.

Cơn tức còn nghẹn ở lồng ngực, Hoa Vô Hoan cắn phần võ ngực, cả giận nói: “Không bị mắc lừa, lại còn đánh trả ta một chiêu. Xem như ngươi lợi hại! Nhưng ta không tin Hiền Viên Triệt cũng có bản lĩnh này!”

Sau khi đã phát tiết hết, hắn nheo đôi mắt dài đẹp, ánh mắt gian xảo chớp nháy lấp lánh.

Hết chương 20

Xì – poi:

“Hãy lấy ta. Ta xin thề, cả đời này chỉ yêu nàng, tin nàng, bảo vệ nàng, quyết không thay đổi.”

21. Q.1 - Chương 21: Tiếp Tục Trò Chơi

Đến phố xá sầm uất, Đường Phong Hoa một mặt tùy ý đi dạo khắp nơi, mặt khác trò chuyện với Mạch Sâm: “Vô Hoan đến Tùng Trúc Lâu khi nào?”

Nàng vẫn còn dắt tay hắn, trên gương mặt chàng thiếu niên vẫn là nụ cười mỉm không đổi, mỗi bước chân đều theo một cự ly ổn định, nói: “Tối hôm qua, Hoa công tử đến đặt cọc, căn dặn chúng tôi nhất định phải mang đến cho Phong cô nương một ngày sinh nhật khó quên.”

“Hắn đã trả bao nhiêu tiền?” Đường Phong Hoa có chút hiếu kỳ. Nàng và Vô Hoan sống ở sơn cốc trăm hoa khoe sắc bấy năm. Vô Hoan thỉnh thoảng có ra ngoài cốc hành y chữa bệnh. Theo nàng biết, Vô Hoan hẳn hởi đi thăm sơn cùng cốc chữa trị cho dân nghèo lần tặng thuốc, hẳn là hắn phải tích lũy được chút ít của cải.

“Một nghìn lượng.” Mạch Sâm trả lời rất qua loa, tựa như không biết giá trị một nghìn lượng là thế nào.

“Một nghìn lượng?!” Đường Phong Hoa sửng sốt, con số này đủ để một gia đình bình thường sống tròn ba năm!

Mạch Sâm bất ngờ vì giọng điệu của nàng, hắn nghi hoặc xoay mặt sang nhìn nàng.

Đôi mắt của chàng thiếu niên giống như hồ nước sâu thăm thẳm, tựa như trong veo thuần khiết không rành thế sự. Đường Phong Hoa dừng bước, tỉ mỉ ngắm nhìn. Chàng thiếu niên vẫn không lảng tránh, yên lặng để mặc cho nàng dò xét. Ánh mắt trong suốt dần lắng đọng, lộ ra đôi chút vô vị.

Ngón tay Đường Phong Hoa ngẫm trượt xuống không dễ nhận ra, khe khẽ đặt lên mạch cổ tay của hắn, sau đó nhanh chóng rút ra, cười nói: “Ta không biết là Vô Hoan lại có nhiều tiền như thế.”

Sau lần thăm dò đó, nàng cũng không thử lại lần nữa. Nàng xốc lại tinh thần, hăng hái đi dạo phố tiếp. Nàng mua không ít đồ chơi mới và vô số bánh kẹo cho Đường Bách. Mãi đến khi mặt trời lên đến đỉnh đầu, nàng mới hã hê quay về khách sạn Nguyên Khung.

Mới vừa đẩy cửa vào phòng trọ, nàng đã thấy Hoa Vô Hoan uể oải ngồi trên giường của nàng. Thấy nàng trở về, oán giận nhưng không còn sức mắng chửi, chỉ ỉu xìu nói: “Đi chơi lâu quá, uống công ta chu đáo chuẩn bị bữa trưa cho ngươi.”

Đường Phong Hoa nhú mày. Hôm nay hắn ăn mặt giống một chú công. Vải áo màu tím nhạt thêu chỉ vàng lấp lánh, còn phối một đai lưng vàng đính ngọc. Quả thực cả người đều được mạ vàng, sáng chói đến lóa mắt.

“Đi nào, ta đưa ngươi đi ăn.” Hoa Vô Hoan phui phui áo dài rồi mới đứng dậy, đi thẳng ra ngoài cửa phòng.

Bên ngoài nhà trọ đã chuẩn bị sẵn ba chiếc kiệu người khiêng. Đường Phong Hoa cũng không hỏi nhiều, vén rèm lên kiệu. Dọc đường nhắm mắt đóng cửa kiệu, ước chừng khoảng nửa canh giờ sau mới đến nơi.

Trước đây nàng tưởng rằng Tùng Trúc Lâu là một tòa lầu các ở chốn trăng hoa, không ngờ lại là một căn nhà lớn xa hoa lại lịch sự nhã nhặn như vậy. Đường Phong Hoa xuống kiệu, vừa đi vừa ngắm nghía, không

khỏi ngậm nga: “Cây xanh tươi tốt những ngày hè, lâu các lung linh in bóng nước. Rèm thủy tinh đóng đưa theo gió, sân vườn ngát hương hoa tường vi.”

Tòa nhà này chiếm một khoảng đất khá lớn. Khắp nơi đều có thể thấy nào là sơn thạch cùng suối nhỏ, đình đài lẫn lầu các, được bày bố xen lẫn vào nhau rất tinh tế, thoáng mát sáng sủa. Nếu muốn đi dạo hết một lần e là phải mất hơn nửa ngày. Không khó để suy đoán, chủ nhân của dinh thự rộng lớn này tất nhiên là phú gia Tô Thành.

Mạch Sâm đi trước dẫn đường, đưa Đường Phong Hoa và Hoa Vô Hoan đến một chiếc thuyền đá bên cạnh hồ sen. Chiếc thuyền đá này được xây rất độc đáo, mũi thuyền là đài sen. Cửa sổ hai bên khoang thuyền gần mặt nước, chỉ cần đẩy cửa sổ ra là có thể ngắm những gợn sóng lăn tăn. Càng khiến Đường Phong Hoa mở mang tầm mắt chính là năm mỹ nhân lộng lẫy đứng bên cạnh chiếc giường nhỏ. Năm thiếu niên này mặt mày xinh đẹp duyên dáng, mặc áo dài khá rộng, cổ áo hơi trệ xuống, có thể nhìn thấy cả làn da trắng sáng lấp ló trước ngực. Vừa thấy nàng bước vào, cả năm mỉm cười như gió xuân đón chào, vừa đẩy vừa kéo nàng đến nằm trên giường.

Mạch Sâm nửa ngồi nửa quỳ trước giường, tay bưng tới một chiếc bàn nhỏ, trên đó có chén canh hạt sen ướp lạnh. Hắn dứt nàng từng muỗng từng muỗng canh, lại hỏi: “Phong cô nương có thích xem múa không?”

Một ngụm canh hạt sen mát lạnh chảy xuống cổ họng, Đường Phong Hoa thoải mái chớp mắt, khóe mi lại liếc về phía Hoa Vô Hoan.

“Sống thế này, chết cũng không hối tiếc ha?” Hoa Vô Hoan vén tà áo ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, mặt hờ hững nói.

Đường Phong Hoa không rảnh trả lời hắn. Mạch Sâm bỏ chén canh xuống, thay vào đó là các món ăn, lần lượt là vây cá phượng chiên xù, bào ngư hấp cách thủy, gỏi cuốn quả phật thủ. Tất cả đều là món ăn quý hiếm trong hoàng cung, xa hoa đến tột cùng.

Năm thiếu niên khác bắt đầu múa theo điệu nhạc. Tay áo lướt theo vũ điệu, nhẹ nhàng tung bay. Điệu múa vừa mạnh mẽ vừa quyến rũ nhưng cũng không kém phần kỳ lạ và đẹp mắt cùng sống động, khiến người ta bị thu hút không thôi.

Đường Phong Hoa nheo mắt nhìn, nhớ đến mạch tượng thăm dò được ở chợ. Thiếu niên tuấn mỹ ôn nhu bên cạnh nàng đây đúng là luyện nội công độc môn của phái Phạm Thiên, hơn nữa tư chất phi phàm nội lực thâm hậu.

“Vô Hoan.” Điệu múa hoàn tất, nàng mới hờ hững mở miệng nói: “Bây giờ mới buổi trưa, không phải là người định cho ta xem múa hết nửa ngày còn lại đấy chứ? Chuyện nhả nhận như vậy thật không hợp với ta lắm.”

“Đừng nóng vội.” Hoa Vô Hoan nhếch môi cười gian: “Trò hay sẽ tới nhanh thôi.”

Vừa mới nói xong, ngay cửa ra vào của khoang thuyền đá có một thân ảnh đang chắn ngang, che mất cả ánh mặt trời, khoang thuyền nhất thời tối sầm lại.

Đường Phong Hoa đưa mắt liếc sang, môi mỉm cười, miến cường chào hỏi: “Sống ở đời có sao không tương ngộ cho được.”

Hiên Viên Triệt đứng ở bên cạnh rèm cửa, trầm mặc nhìn cảnh tượng xa hoa lãng phí một lượt, vẻ không vui chột sột qua khuôn mặt anh tuấn.

“Phong Uẩn, sinh nhật vui vẻ.” Tiếng nói của hắn cực kỳ trầm thấp, sắc mặt lại rất nhanh khôi phục như thường. Hắn bước vào trong, nhìn nàng không chớp mắt, đến trước mặt nàng và đưa ra một hộp gấm.

Không chờ nàng đưa tay nhận, Mạch Sâm khẽ cười lấy giúp nàng, cúi người thay lời cảm ơn. Mặt khác, năm mỹ nam kia lúc này cũng vây quanh sang đây, nào là bóp chân đấm vai cho nàng, còn thì thăm to nhỏ với nàng nữa.

Trong lòng Đường Phong Hoa hiểu rõ chuyện gì đang diễn ra, nhưng không vạch trần trò đùa của Hoa Vô Hoan. Nàng cũng vô cùng phối hợp, cười khanh khách khi nghe một chàng trai trẻ kể một câu chuyện cười thú vị, hay há miệng ngậm miếng đào được đưa đến tận miệng.

Hiên Viên Triệt nhìn cảnh này, mặt không biến sắc, từ từ cong môi cười lớn: “Phong Uẩn cô nương thật là biết hưởng thụ, còn hơn cả bậc đế vương.”

“Hiên công tử nói sai rồi.” Đường Phong Hoa dương dương tự đắc nằm nghiêng, ngược mắt nhìn hạ thành thoi mà nói: “Đế vương dành toàn bộ tâm trí cho thiên hạ, không rảnh hưởng thụ, sao có thể so sánh với ta chứ?”

Hiên Viên Triệt cũng không giận, gật đầu đồng ý nói: “Nói thế cũng có đạo lý.”

Đường Phong Hoa cười nhìn hắn, cho dù hắn đã tận lực khống chế tâm tình, nhưng vẻ tức giận nơi đáy mắt vẫn không tản đi được. Hắn có vẻ như lơ đãng liếc mắt nhìn bàn tay đang nắm vai bóp chân cho nàng, ánh mắt như dao sắc bén lạnh lạnh.

Bầu không khí kỳ lạ, Hoa Vô Hoan đột nhiên vỗ tay. Các thiếu niên liền im lặng lui xuống, đứng sang hết một bên.

“Uẩn nhi.” Vẻ mặt Hoa Vô Hoan đặc biệt nghiêm túc, giọng nói dịu dàng như nước, rồi quỳ một gối trước mặt nàng.

“Ừ?” Đáy lòng Đường Phong Hoa thầm run run một chút. Có phải giọng Hoa Vô Hoan thế này thật quá buồn nôn đi?

“Chúng ta sớm chiều bên nhau đã lâu như vậy, ta đối với nàng ra sao, nàng hẳn là biết rất rõ.” Hoa Vô Hoan lúc này ngược lại hoàn toàn với bộ dạng cả lơ phất phơ thường ngày, còn nghiêm chỉnh cầm tay nàng, ánh mắt sáng ngời, trầm giọng nói: “Hãy lấy ta. Ta xin thề, cả đời này chỉ yêu nàng tin nàng và bảo vệ nàng, quyết không thay đổi.”

Đường Phong Hoa giật mình trầm trọng, chống lại ánh mắt sáng rõ kiên định của hắn. Trong giây phút này nàng mơ hồ không rõ là hắn đang diễn trò hay đây là những lời phát ra từ tận đáy lòng hắn.

Sắc mặt Hiên Viên Triệt vẫn đang đứng bên cạnh cuối cùng cũng tối đi, cắn răng không một tiếng động, thái dương nổi gân xanh. Đều là nam nhân, nên hắn nhìn ra được cái nào là chân tình, cái nào là giả ý.

Hết chương 21

22. Q.1 - Chương 22: Cầu Hôn Chân Thành

Thấy Đường Phong Hoa không nói, chỉ yên lặng nhìn hắn chăm chăm, trái tim Hoa Vô Hoan từng chút buột chặt, sự hồi hộp khó hiểu trào dâng. Hắn vốn là định mượn cơ hội này để mài mòn lòng hăng hái của Hiên Viên Triệt, ngược lại còn hi vọng bản thân có thể thực sự cầu hôn thành công. Nhưng tâm tình lúc này lại căng thẳng như vậy, tim đập mạnh, và còn lạnh lẽo sinh sôi một tia hi vọng.

“Uẩn nhi.” Hoa Vô Hoan khẽ gọi một tiếng, cố gắng che giấu tiếng trái tim đập loạn nhịp thành thịch. Hắn vừa thâm tình vừa chân thành nhìn nàng, ôn nhu bày tỏ nỗi lòng, “Nàng có quyền cự tuyệt lời tỏ tình của ta, nhưng nàng không thể xem thường tình cảm của ta. Bởi vì đó là một trái tim chân thành dành trọn cho nàng.”

Hắn đã sớm học thuộc lòng những lời này, xúc động không gì sánh được, đến mức ủy mị, sụt sướt. Trong mắt hắn lại bỗng cảm thấy vô cùng chân thật, từng câu từng chữ đều miêu tả tình cảm khắc sâu trong lòng hắn, “Nếu yêu nàng là sai, ta không muốn làm đúng. Nếu như đúng là phải rời xa nàng, ta tình nguyện sai cả đời.”

Đường Phong Hoa kinh ngạc một lúc lâu. Nhưng sự sững sờ lúc đầu từ từ tan đi, nàng bắt đầu cảm thấy lòng tơ động đứng cả lên, trên cánh tay nổi đầy mụn nhỏ. Nàng đưa tay vỗ mạnh lên bả vai của Hoa Vô Hoan, vừa cười vừa nói: “Giỏi, suýt nữa đã bị người lừa đẹp rồi!”

Mặt Hoa Vô Hoan co giật đôi chút. Ngay cả hắn cũng bị chính mình làm cho cảm động, thế mà nữ nhân ý chí sắt đá này lại còn cười được? Đây mà là nữ nhân sao?

Nhìn bộ dạng sắp trở mặt của hắn, Đường Phong Hoa còn bổ sung thêm một câu: “Không phải trước đây ta đã từng nói rồi sao? Chỉ cần người đánh thắng ta, thì ta sẽ cân nhắc đến việc lấy thân báo đáp?”

Khóe miệng Hoa Vô Hoan lại lần nữa méo mó giật giật. Nàng thật sự cho rằng hắn không đánh lại nàng? Cho dù võ công của hắn không bì kịp với nàng, nhưng hắn vẫn có rất nhiều biện pháp khiến nàng thua dập mặt!

“Hôm nay đúng là một ngày sinh nhật khó quên.” Đường Phong Hoa chỉnh trang quần áo, xoay người xuống giường, nhân tiện đỡ Hoa Vô Hoan đang quỳ một gối trên mặt đất, thản nhiên cười nói: “Trò vui kết thúc, ta cũng nên về chăm sóc Bách nhi thôi.”

Hoa Vô Hoan trừng mắt nhìn bộ dáng tươi cười vô tâm của nàng, bàn tay ngửa ngáy, thật sự là muốn đánh nàng một phát cho nàng tỉnh ra! “Kịch giả tình thật” lẽ nào nàng chưa từng nghe qua?

Đường Phong Hoa dường như không có chút cảm giác đối với ánh mắt như muốn giết người đến nơi của Hoa Vô Hoan, nàng vô tư quay người lấy hộp gấm trong tay Mạch Sâm. Nàng mở hộp ra xem, lấy hai vật vàng óng trong đó cất vào trong túi đeo ở thắt lưng, sau đó thì hiên ngang bỏ đi.

Hiên Viên Triệt vẫn kiểm chế cho đến giờ phút này, mới chậm rãi thả lỏng nắm tay, im lặng theo sát sau bước chân của nàng.

Phía sau hai người bọn họ, Mạch Sâm liếc mắt nhìn Hoa Vô Hoan, trong đôi mắt trong veo của chàng thiếu niên xuất hiện sát khí. Nhưng lại thấy Hoa Vô Hoan lắc nhẹ đầu, ý bảo cậu ta không nên manh động.

Ra khỏi thuyền đá, Hiên Viên Triệt tăng tốc để cùng sánh vai với Đường Phong Hoa, mở miệng trầm khàn hỏi: “Sinh nhật hàng năm đều tổ chức chúc mừng như vậy sao?”

Đường Phong Hoa không dừng chân, vừa đi vừa miễn cưỡng trả lời: “Tùy tâm trạng.”

Hiên Viên Triệt thu lại đáy lòng ghen tuông chua loét, bình thản nói rằng: “Lần trước ta thiếu nàng một tấm kim bài thông hành hoàng cung, hôm nay ta tặng thêm một tấm, để cho Phong tiểu đệ dùng.” Không phải hắn chú ý đến mấy thiếu niên ôn nhu kia, mà là để ý đến những năm tháng Hoa Vô Hoan đã sống cùng với nàng. Bảy năm, hắn đã bỏ lỡ nàng tròn bảy năm...

“Cảm ơn.” Lời cảm ơn của Đường Phong Hoa vô cùng nhẹ nhàng hồ hững. Trong mắt người đời, lệnh bài này là đồ quý hiếm, nhưng nàng nhận lấy một cách thản nhiên như chuyện đó là điều hiển nhiên vậy.

Đi thẳng một mạch khỏi tòa nhà, Hiên Viên Triệt không nói gì thêm. Quà sinh nhật hắn muốn đưa, tới hôm qua hắn đã tặng rồi. Toàn bộ quá trình đúc cung huyền băng, hắn đều tự lực cánh sinh, từ việc rèn sắt đến việc mài mũi tên rồi đeo cánh cung. Hắn đã làm trọn một tháng, bởi vậy mà vết chai sạn ở lòng bàn tay dày thêm mấy lớp.

Đến cổng lớn, Đường Phong Hoa dừng chân, quay đầu hỏi: “Là Vô Hoan đã gửi thư mời người tới đây ư?”

Hiên Viên Triệt gật đầu, chỉ chiếc xe ngựa đã chờ bên ngoài từ lâu, và nói: “Vệ Thanh Đồng định cần lưỡi tự sát, ngày mai Diêm Liệt sẽ áp giải nàng ta về kinh đô, giao cho hình bộ xử lý. Ta tiện đường đến hỏi thăm nàng, nàng có còn điều gì muốn hỏi nàng ta hay không?”

Ý tứ mời nàng lên ngồi xe ngựa rõ ràng như vậy, Đường Phong Hoa cười nhạt. Nàng cũng không câu nệ lễ tiết mà đi tới trên thùng xe trước hắn.

“Vì sao lại yên tâm để ta nhúng tay vào chính sự quân cơ như vậy?”

Người chần ngựa quất roi lái xe, tiếng vó ngựa lộc cộc, giọng nói của nàng hòa lẫn trong đó, có chút không rõ.

Hiên Viên Triệt tựa hồ không nghe thấy, nhắm mắt dựa lưng vào vách thùng xe dưỡng thần. Bất kể nàng thừa nhận hay phủ nhận, hắn đều xem nàng là một Đường Phong Hoa “mới”, một lần nữa biết nàng, đến gần, cho đến khi xác nhận hoàn toàn.

Kiểu lập luận như đúng như sai này rất khó để nói rõ, có lẽ chỉ có chính hắn mới có thể hiểu được mùi vị trong đó.

Dọc đường không ai nói gì, nửa canh giờ sau thì đến hành quán.

Vừa mới đến bên ngoài phòng khách, đã thấy một cậu bé mập mạp chạy loạn trong phòng. Cậu đang đuổi theo con vật màu trắng trắng, miệng la í ới: “Đại Bạch! Đứng lại đi, đừng chạy mà!”

Bước chân Đường Phong Hoa đình trệ, trong đôi mắt sáng trong sượt qua tia cảnh giác. Sao Bách nhi lại ở đây? Lão Trần lại không chăm nom Bách nhi tốt!

“Mẹ?” Đường Bách bỗng quay đầu, vừa vặn nhìn thấy nàng, cậu chạy như điên đến bên mẹ, làm nũng thỏ thẻ, “Hiên huynh mời con đến thăm sói con, mẹ không thể đến gần sói con quá. Bây giờ con sẽ ôm nó đi ngay!”

Đường Phong Hoa kéo tay cậu nhóc, ngồi xổm xuống, nhìn thẳng vào mắt cậu, thấp giọng hỏi: “Bác Trần đồng ý cho con rời nhà trọ?”

Đường Bách cười hì hì, hơi chột dạ.

Hiên Viên Triệt đến gần, trả lời thay cậu: “Là ta đến nhà trọ đón đệ ấy tới đây.”

Ánh mắt Đường Phong Hoa hơi tối lại, đứng lên đối diện với đôi mắt thâm sâu không gợn sóng của hắn, lạnh lùng nói: “Người tự tiện ẵm con ta tới đây, có phải nên cho ta một lời giải thích xác đáng hay không?”

Đường Bách bứt rứt bất an, khẽ kéo tà váy của nàng, nhỏ giọng nói chen vào: “Mẹ, là do con đã bỏ thuốc mê trong chén trà của bác Trần...”

Đường Phong Hoa chột cúi đầu, nghiêm khắc chất vấn cậu: “Sao lại làm như thế? Mẹ nói những gì, con đã quên sạch rồi hả?”

Đường Bách bị nàng mắng, cơ thể nhỏ bé khe khẽ co rúm lại, nước mắt lưng tròng trong đôi mắt to tròn, thật là đáng thương.

Tuy Đường Phong Hoa không nổi, nhưng nghĩ đến việc cậu càng lớn càng cả gan làm vậy, chỉ sợ sau này sẽ gây ra họa lớn. Nàng liền cứng rắn, dùng giọng điệu lạnh lùng nói: “Theo mẹ về ngay!”

Đường Bách không dám nói không, nước mắt lập lờ liếc nhìn Hiên Viên Triệt. Cậu méo miệng cúi đầu chào, bị Đường Phong Hoa dắt ra ngoài.

Đến chỗ bậc cửa, cậu nhỏ giọng lẩm bà lẩm bẩm một câu: “Hiên huynh nói huynh ấy là cha con, con muốn biết đó có phải là sự thật hay không...”

Lỗi tai Đường Phong Hoa rất thính, nghe vậy cơ thể cứng đờ. Nàng thông thả quay đầu lại, ánh mắt sắc bén lạnh thấu xương, vừa hay chạm vào tầm nhìn vừa ngẩng lên của Hiên Viên Triệt.

23. Q.1 - Chương 23: Con Nhà Ai?
24. Q.1 - Chương 24: Chích Máu Nghiệm Thân
25. Q.1 - Chương 25: Quan Hệ Lộn Xộn
26. Q.1 - Chương 26: Kẻ Sắp Chết Phản Kích
27. Q.1 - Chương 27: Ngược Đãi Trẻ Em
28. Q.1 - Chương 28: Đúng Là “tiểu Nhân”
29. Q.1 - Chương 29: Không Phải “thứ Gì Đó”
30. Q.1 - Chương 30: Thân Thể Của Tiểu Hoa
31. Q.1 - Chương 31: Sát Khí Dâng Cao
32. Q.1 - Chương 32: Kẻ Bạc Tình
33. Q.1 - Chương 33: Người Muốn Cứu Ai
34. Q.1 - Chương 34: Tình Huống Nan Giải
35. Q.1 - Chương 35: Độc Càng Thêm Độc
36. Q.1 - Chương 36: Con Người Sắt Đá Nhu Tình
37. Q.1 - Chương 37: Ba Người Một Xe
38. Q.1 - Chương 38: Kích Động Sát Tâm
39. Q.1 - Chương 39: Nụ Cười Dịu Dàng
40. Q.1 - Chương 40: Không Muốn Sống
41. Q.1 - Chương 41: Lâm Vào Khó Khăn
42. Q.1 - Chương 42: Tuyên Chiến Tình Dịch
43. Q.1 - Chương 43: Đau Đớn Muốn Chết
44. Q.1 - Chương 44: Xem Là Đồng Loại
45. Q.2 - Chương 1: Nụ Hôn Vô Lại
46. Q.2 - Chương 2: Người Phải Chịu Trách Nhiệm
47. Q.2 - Chương 3: Hỏa Thiêu Nhà Gõ
48. Q.2 - Chương 4: Lấy Thuốc Giết Người
49. Q.2 - Chương 5: Bước Vào Đế Đô
50. Q.2 - Chương 6